Το κακομαθημένο πλουσιόπαιδο (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 22 Αυγούστου, 2015

«*Μὴ κρίνετε,*
καὶ οὐ μὴ κριθῆτε» (Λουκά 6,37), είπε ο Χριστός.

Μα πώς να μην κρίνω και πώς να μην κατακρίνω, αφού το ζωντανό και όμοιο πλάσμα, **το συγκρίσιμο** με μένα, **ο πλησίον**, είναι η
δυνατότερη και γλυκύτερη πρόκληση και ευκαιρία, να διατρανώσω το έλλειμμα της αγάπης που υπάρχει στην καρδιά μου, αγκαλιά με την
υπερηφάνεια και την κενοδοξία,
κατακρίνοντάς τον και εισπράττοντας τη γλυκιά αίσθηση της αμαρτωλής ηδονής;
Πώς; Αφού αυτή είναι η πικρή
αλήθεια;

Και μετά, ξέρω. Το έχω μάθει. Το κενό, η πίκρα, η
απογοήτευση. Κι αν δεν υπάρχει δάκρυ, πόνος, μετάνοια και… πετραχήλι, παραμένει η κόλαση στην καρδιά, το αδιέξοδο.
Αλλά εγώ συνεχίζω. Συνεχίζω με πλήρη αφροσύνη…

Αχ, αυτή η άπειρη αγάπη του Θεού!

*****

Μπήκα στο πρατήριο
καυσίμων και πήρα θέση στη σειρά, πίσω από δυο άλλα αυτοκίνητα. Η σύζυγός μου κατέβηκε και απομακρύνθηκε σε κάποια απόσταση.

Ώσπου να γυρίσω το κεφάλι
μου, να σου και βλέπω να με πλησιάζει αργά και μεγαλόπρεπα ένα πολυτελές αμάξι με δυο νεαρούς μέσα. Αμάξι για λίγους. Ωραιότατο και πανάκριβο. Σταμάτησε ακριβώς μπροστά μου.
Μπήκε και μου πήρε τη σειρά με τέτοια
άνεση και τέτοιο θράσος, που μου έκανε εντύπωση. Δεν πρόλαβα να συνειδητοποιήσω

την πρώτη έκπληξη και ήρθε η συνέχεια.

Λες και έπεσε συναγερμός
στο πρατήριο. Έτρεξαν αμέσως δυο υπάλληλοι κοντά του. Ο οδηγός, χωρίς να κουνηθεί από τη θέση του, άρχισε να τους δίνει εντολές, κουνώντας πέρα δώθε τα χέρια του. Κι εκείνοι, κάνοντας απόλυτη υπακοή, εκτελούσαν ό,τι τους έλεγε.

Έβαλαν βενζίνη, έλεγξαν τα λάστιχα. Ύστερα
άνοιξαν το καπό της μηχανής και άρχισαν να ασχολούνται μ` αυτήν. Εν τω μεταξύ εκείνος από μέσα έδωσε εντολή σε άλλον,
να του φέρει κάποια πράγματα από το
μαγαζάκι του πρατηρίου και όταν γύρισε, τον ξανάστειλε για κάτι άλλο.

Εγώ είχα πάρει φωτιά. Φούντωσα από τα νεύρα μου, γιατί μου πήρε τη σειρά
με το έτσι θέλω, αλλά και παρακολουθώντας όλη αυτή τη σκηνή:

«Κοίτα εκεί, να παίρνει
τη σειρά με τέτοιο νταηλίκι! Κι απ` την άλλη να διατάζει ο πιτσιρικάς μεγάλους ανθρώπους και να γίνεται το δικό του!
Και ποιος νομίζει πως είναι; Αλλά τι περιμένεις; Ποιος ξέρει από ποια πλούσια οικογένεια είναι και τι ανατροφή του δώσανε. Τι νοοτροπία κουβαλάει και τι εγωισμό μπορεί να έχει. Αυτά τα πλουσιόπαιδα συνήθως είναι κακομαθημένα και νομίζουν πως είναι όλοι υποχρεωμένοι να τους υπηρετούν. Επειδή έχεις χρήματα, φίλε μου, νομίζεις πως μπορείς να τους κάνεις όλους υπηρέτες και δούλους σου;».

Παραμιλούσα μέσα από τα
δόντια μου, θολωμένος από το θυμό και τους λογισμούς, που με καταπλάκωσαν σαν ποτάμι ορμητικό, να με πνίξουν.

Ήμουν έτοιμος να ανοίξω την πόρτα και να βγω, να παρέμβω,
να δημιουργήσω κατάσταση, αλλά στάθηκα. Γιατί, την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα του συνοδηγού και βγήκε ο άλλος νεαρός,
που καθόταν δίπλα του. Κινήθηκε προς το πορτ-μπαγκάζ, το άνοιξε και έβγαλε από μέσα ένα ογκώδες μεταλλικό πράγμα, που στην αρχή δεν κατάλαβα τι ήταν. Όταν όμως το έφερε από τη μεριά του οδηγού και το ξεδίπλωσε, πάγωσε το αίμα μου! Κρύος ιδρώτας ένιωσα να περιλούζει όλο το σώμα μου. Δεν πίστευα στα μάτια μου! Αναπηρικό καρότσι!

Ώστε ήταν για τον νεαρό
οδηγό! Για τον νεαρό τον
«κακομαθημένο», τον «εγωιστή», το
«αναιδές πλουσιόπαιδο»!

Άνοιξε η πόρτα και πρόβαλαν τα
δυο του πόδια ατροφικά, αδύνατα, ανίσχυρα να κρατήσουν το σώμα του όρθιο. Τον έπιασαν οι υπάλληλοι του πρατηρίου, τον πήραν αγκαλιά και τον έβαλαν επάνω στο καρότσι.

- Πω πω Θεέ μου! Συγχώρα με Κύριε! φώναξα και έκρυψα το πρόσωπό μου
ανάμεσα στις παλάμες μου. Μαύρισαν τα πάντα γύρω μου. Ντρεπόμουν.
Ντρεπόμουν. Ντρεπόμουν...

Κατέρρευσα κυριολεκτικά. Ένας κόμπος έγινε η καρδιά μου...

Κοιτούσα τους ανθρώπους, που τον κουβαλούσαν
και ζήλευα. Ζήλευα τη χαρά τους, την προσφορά της αγάπης στον ανήμπορο αδελφό. Και συνάμα λυπόμουν, γιατί δεν είχα δικαίωμα συμμετοχής σ` αυτό το πανηγύρι της αληθινής χαράς, καθόσον είχα πάρει το
μερίδιό μου. Πρόλαβα και απόλαυσα τη βρώμικη χαρά της άδικης κρίσης και ήμουν χορτάτος μ` αυτήν.

Πόσο θα ήθελα να ήμουν κι
εγώ ένας από αυτούς που τον σήκωναν. Να έβαζα κι εγώ το χέρι μου στο αναπηρικό καρότσι, να του ζητούσα συγγνώμη, να έπαιρνα πίσω ό,τι σκέφτηκα γι` αυτόν. Όμως ήταν αδύνατο. Τον πήραν γρήγορα και τον οδήγησαν στο μεγάλο κτίριο, που
ήταν στην πίσω μεριά. Κάποιος τράβηξε το
αυτοκίνητό του παράμερα.

Έβαλα βενζίνη και περίμενα στην άκρη. Εκείνη
την ώρα είδα από τον καθρέφτη τη σύζυγό μου να πλησιάζει. Σκούπισα τον ιδρώτα από το πρόσωπό μου. Έκλεισε την πόρτα και
σιγοψιθύρισα:

- Σ`ευχαριστώ, Κύριε. Σ`ευχαριστώ, που μου
χάρισες αυτό το ωραίο δώρο. Να δω κατάματα τη φτώχεια της καρδιάς μου και το μέγεθος της αναίδειάς μου.

- Τι έχεις; με
ρώτησε εκείνη, κάπως ανήσυχη.
Προσεύχεσαι; Σε βλέπω αναστατωμένο ή κάνω λάθος; Τι είναι αυτά που λες;

-
Πάμε, της είπα, πάμε και θα σου πω.
Πήραμε την κατηφόρα με τις
στροφές, για την πόλη.

Και
της τα είπα όλα. Λεπτομερώς:

Για
το «κακομαθημένο πλουσιόπαιδο», που παρίστανε τον «αφέντη».

Για
τους λογισμούς που με καταπλάκωσαν, για
την άδικη κρίση που του έκανα και για το θυμό μου εναντίον του.

Για
την αναπηρική καρέκλα, που ήταν δικιά του.

Για
τη σκληρότητα της δικής μου καρδιάς και το μεγαλείο της ταπεινής καρδιάς των υπαλλήλων του πρατηρίου.

Για
το σεισμό, που ταρακούνησε και πάλι, για πολλοστή φορά, το ψεύτικο κατασκεύασμα του άλλου εαυτού μου και που
ελπίζω και πάλι, πως θα είναι ο τελευταίος... Ελπίζω...

Τέλειωσε η πρώτη εξομολόγηση...

Είχαμε πιάσει τον ίσιο δρόμο, που διέσχιζε το
μεγάλο κάμπο και οδηγούσε κατευθείαν στη μικρή και ήσυχη πολιτεία μας. Ο ήχος της μηχανής ακουγόταν
στρωτός, ρυθμικός κι εγώ κρατούσα δυνατά τη θύμηση μέσα μου. Και με
γαλήνευε, με πήγαινε σε άλλους κόσμους...

Κύριε Ιησού
Χριστέ ελέησόν με, Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με, κυλούσε η ευχή μέσα μου...

Τώρα περιμένει
ο παππούλης με το πετραχήλι του...

Κιλκίς, 19-8-2015